

SINKA

▷ SZÖVEG ÉS KÉP: MORVAI SZILÁRD

Rétisasok pihennek szemben, a fasor tetején, ahonnan jó rálátás nyílik az előttem fekvő gyepre és a túloldalon elterülő, leeresztett halastóra is. Az őszi derekán járunk. A reggel fagyos volt, de az október végi nap ereje még meleg sugarakkal kecsgett. Ideális idő pusztai terepbejáráshoz, madármegfigyeléshez

Az öreg és a kutyája a közelben terelgetik a gulyát. Nem teljesen érti, mit akarok a környéken. A gyep széléből távcsövezek, őt pedig végig a közelben tartja a kíváncsiság, vagy csak az átlaghétköznapok mozdulatlanságát törtem meg ittlétemmel, ami beszélgetésre készíti. Örülök a jelenlétének és annak is, hogy odajön, mert a sokat megélt pusztai emberektől mindig lehet tanulni valamit.

A pásztor, a marhák, a kutya és a sasok közt oszlik meg aznap a figyelmem. Ingerekben annyira gazdag ez a vidék, hogy sok esetben még az evésre és az ivásra sem jut idő. Kíváncsian hallgatom az öreget, a gulya mozgása, reakciói is érdekelnek. Még a déli órákban is, amikor az impozáns, szürke-fekete állatok lehevernek a közeli csatorna egyik kanyarulatánál.

A kutya egész nap éberrel figyeli gazdája utasításait, és néha olyan érzésem van, mintha gondolatolvasó lenne. A pásztor által adott pontos utasításokat precízen hajtja végre. Közben a négy-öt sas a gyep és a lehalászás alatt lévő tómeder felett is aktív. A felszálló meleg áramlatoknak hála, dél körül két fiatal érkezik fölénk, szabad szemmel is izgalmas műsorról.

Naplementekor a marhákkal együtt egészen a szállásukig megyek. Ott egyszer csak a semmiből 3-4 kiskutya kerül elő. Fekete sinkakölykök. Az öreg mosolyogva az anyjukra mutat, és büszkén újságolja, hogy – lévén jók a szülők – már mindnek megvan a gazdája. Annyira elevenek, hogy épp csak el tudja kapni a lábánál az egyiket, hogy közelről is megmutassa. A többi meg közben gumicsizmáink rágásával foglalja el magát.

Ránk sötétedik, elköszönök. De előtte még megjegyzi, hogy kíváncsian várja a képeket! Gyanítom, nem arra gondol, hogy majd elküldöm neki e-mailben... Kinagyíttatom így, és az öt kép pár nap múlva már egy borítékban várja a következő találkozást. Sietnem kell, mert november végén behajtják a gulyát a téli szállásra, és a képeket nem tavasszal akarom átadni. Az a tervem, hogy a hosszú, téli estéken a tűz mellett az öreg majd jó érzéssel nézegethesse a képeket. Izgatottan várom hát a találkozást vele, a marhákkal – és persze a kutyákkal is.

A pásztor, a marhák, a kutya és a sasok közt oszlik meg aznap a figyelmem. Ingerekben annyira gazdag ez a vidék, hogy sok esetben még az evésre és az ivásra sem jut idő.

A LEHALÁSZÁS UTÁN

A TÓMEDERBEN VISSZAMARADÓ HALTETEMEK A KÖRNYÉKEN MEGTELEPEDŐ RAGADOZÓ MADARAK KIVÁLÓ TÁPLÁLÉKFORRÁSAI

TÁRSÁK

A MAGYAR SZÜRKE TERELÉSE MINDEN ESETBEN JÓL ÖSSZESZOKOTT PÁROST KÍVÁN

SZÉLBORZOLTA, ÖREG RÉTISAS

AZ OPPORTUNISTA CSÚCSRAGADOZÓ OLYKOR A SZÉLJÁRTA LEGELŐN IS MEGFELELŐ HATÉKONYSÁGGAL ZSÁKMÁNYOLHAT

FELTÖLTŐDÉS

AZ OKTÓBER VÉGI MELEGBEN A GULYA UTOLSÓ NAPJAIT TÖLTI A LEGELŐN

KÍVÁNCISISÁG

AZ ŐLBE VETT KISKUTYA
FARKSÓVALVA NÉZ SZÉT
A „MAGASBÓL”

És ahogy beköszöntenek a fagyosabb novemberi napok, aggódom is értük. A nyári szaporodás – ami a télvel ellentétben a fertőzéseknek és parazitás megbetegedéseknek jobban kitett környezetben zajlik – gyakran veszélyeztetheti a nyárialom egészségét, még több hónapos korban is. Remélem, hogy a természeti ritmustól való eltérés nem fogja megbosszulni magát, és újra láthatom majd mind a négy utódot. Meg persze tudom, hogy ott kint, a természet szeszélyének kiszolgáltatva léteznek a marhakarám és a csatorna közt. A harcban edzett, pusztai kutyák jobb esetben deszkatákolmányokban laknak, de sokszor csak egy oldalára fordított, szalmával bélelt fémhordó az éjszakázóhelyük. Bár az eső és szél ellen is sok esetben véd, mégis mindig meglepetéssel fogadják a megoldást.

A pásztorok kezén napjainkban kialakuló új fajta, a sinka nem élvez még olyan nemzeti védeltséget, mint a kuvasz, komondor, puli, mudi, pumi, magyar agár, magyar vizsla vagy az erdélyi kopó. A természetes szelekció hatásainak jócskán kitett – félvad tartású – sinkák csak akkor maradhatnak tenyésztésben, ha megfelelnek a szigorú munkakövetelmé-

CSIZMAHARAPDÁLÁS

MOST MÉG CSAK JÁTÉK, DE
FELNŐTTKORBAN A MARHÁK
LÁBA KÖZÖTT MINDEZ MÁR
VESZÉLYES MUNKAKÖR LESZ

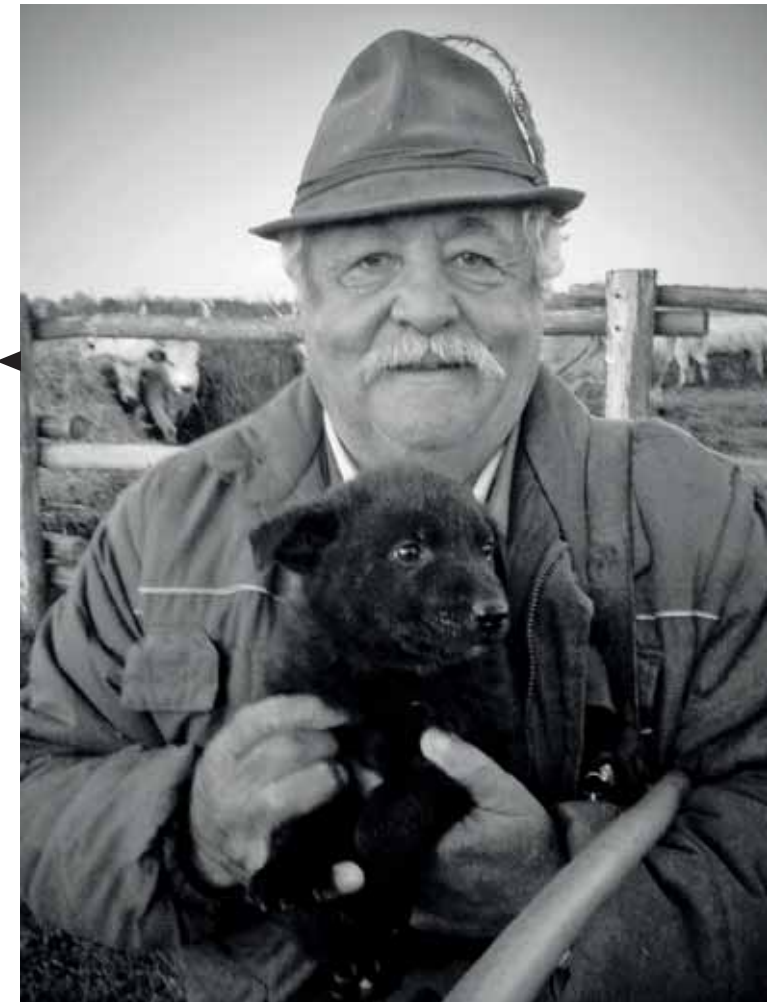
A harcban edzett pusztai kutyák jobb esetben deszkatákolmányokban laknak, de sokszor csak egy oldalára fordított, szalmával bélelt fémhordó az éjszakázóhelyük.

AJÁNDÉKPERCEK

A GONDOSKODÓ GAZDA ŐLÉBEN
A KÉZRE KERÜLT KICSI MÁR NEM HARAP,
CSAK VIDÁMAN PISLOG

MORVAI SZILÁRD

FÉNYKÉPÉSZ, A MAGYAR
TÁJ TERMÉSZETI
ÉRTÉKEINEK BEMUTATÁSA-
VAL FOGLALKOZIK

Amikor a pusztában szemlélődő látogató egy öreg sinkát lát, ritkán gondolkozik el azon, hogy az adott terelőkutyának a természeti és a kemény emberi szelekciós erőt egyaránt le kellett már győznie...

nyeknek is. Amikor a pusztában szemlélődő látogató egy öreg sinkát lát, ritkán gondolkozik el azon, hogy az adott terelőkutyának a természeti és a kemény emberi szelekciós erőt egyaránt le kellett már győznie...

Nagy lelkesedéssel indulok útnak november legvégén, a nagyított képeket az elsők közt készítem be a hátizsákomba. Tudom, hogy régi, kedves ismerősökkel fogok találkozni aznap. Megérkezve – az üres karámat látva viszont azonnal nyilvánvaló: elkéstem, a marhákat már csak

jövő tavasszal fogom látni. Átadom a képeket, és keresem a kiskutyákat. Egy sincs már. Mind a négyet elvitte valami májbetegség...

A tél küszöbén az alföldi táj az eddig megszokottnál is szomorkásabb arcát mutatja. A felhős idő ellenére a lemenő nap a horizontot élénkzöldre színezi. Szomorkásan állok a legelő szélén, és csak nézem a pusztát. A darvak már napokkal korábban odébbálltak, és magukkal vitték az ősz maradék melegségét. Egy áthúzó lúdcsapat lassan eltűnik a tó légterében. Sasok, ölyvek készülnek nyugovóra térni a fásor tetején. Morcos, szép Hortobágy, jó éjszakát!